

Vini a Mik

V LESE ZA HRANOU SVĚTA

Karolína Bendová

KayaArt

The illustration depicts a vibrant green garden scene. In the foreground, there are large, broad green leaves. Several mechanical components are integrated into the plants: a green vine with a small red fruit-like object at its tip, a green stem with a small red fruit-like object, and a green stem with a small red fruit-like object. In the background, there are more green plants, including a tall one with a blue flower and a shorter one with a yellow flower. The overall style is whimsical and detailed, with a focus on the integration of nature and technology.

Vini hbitě seskočila z řídicí sedačky svého Bobo-mobilu a s dychtivým výrazem zaběhla do křoví. Právě asi zahlédla něco, co vypadalo jako divoká paličkovka. O mechanické rostliny se zajímala už mnoho let, ostatně její práce opravářky by se bez toho ani neobešla, ale takovou vzácnost ještě neviděla. Však také proto se vypravila do Bamhomúnova lesa. Věděla, že tady najde opravdové skvosty pro svou novou odbornou knihu, kterou se chystala napsat. Knihu porovnávající domácí mechanické rostliny s těmi divokými.

Ve městě se rostliny používaly jako pomocníci k běžným každodenním činnostem: od čerpání vody, přes řezání dřeva, až po tlučení másla. A Vini velice zajímalo, co by se mohla přiučit o jejich vnitřních strojcích v prostředí, kde se vyvíjejí divoce a nekontrolovaně.

Mika její náhlý úprk nijak nepřekvapil. To byla prostě Vini. Jak šlo o mechanické rostliny, zapomněla na své okolí a nadšeně se hnala za svým cílem.

Využil tedy zastávku, aby si protáhl nohy a užil si volný slunečný den, kdy nemusel plnit svou roli po boku starosty Lopogni. Těšil se na víkend plný nicnedělání, kdy jeho jedinou povinností bude jíst a odpočívat. Požitkářsky narovnal záda, rozpřáhl ruce a nasál čerstvý vzduch. Prohlížel si líným zrakem své okolí.

Les vypadal úplně stejně, jak si ho pamatovali z doby, kdy tu byli před několika měsíci poprvé. Pouze se proměnila roční doba. Místo pozdního léta nyní vládlo jaro. Vzduch šuměl chvějícím se listím a vzduchem se neslo jemné cinkání a klapání mechanických součástí větví.

Bamhomún. Kdyby ho tenkrát nespátril na vlastní oči, nevěřil by, že existuje něco jako bůh lesa. A setkání s ním bylo opravdu mocné a kouzelné. Mik se zády opřel o bok Bobo-mobilu a nechal mysl, aby ho ve vzpomínkách přenesla do minulosti.

Těžko říct, kolik času uběhlo, než se Vini vrátila s plnou náručí vzorků všemožných divokých rostlin. Doufala, že se jí podaří zasadit je u sebe na zahrádce a mít tak studijní materiál po celý rok.

Viděla, jak Mik se zavřenýma očima nasává slunce dopadající skrz stromy a potají se zahihňala. Po špičkách k němu zamířila a chtěla ho poškádlit polechtáním. Jenže než se k němu stihla nepozorovaně připlížit, předběhlo ji bílé chmýříčko. Hravě a pomalu se snášelo, až nakonec neomylně ulpělo na Mikově čumáku. Mik se lekl a kýchl, čímž chmýří vystřelil směrem k Vini. Ta se už beze studu rozesmála nahlas a malého chundelatého viníka nechala přistát na své dlani.

„No, to je ti podobné,“ uculil se Mik také.

Vini najednou zvažněla a zkoumavě hleděla na bílý chomáček ve své ruce. „To je hodně podivné chmýří,“ řekla zamyšleně. „Vůbec nevypadá jako chmýří rostlin.“

„Vážně?“ podivil se Mik. „Vždyt je všude na stromech, podívej,“ ukázal nad hlavu. „Třeba se prostě liší, jako ostatní rostliny, které tu rostou. Sama jsi přece říkala, jak je rostlinstvo v Bamhomúnově lese odlišné od toho našeho, domácího.“

„Ale tyhle stromy nemají mít chmýří,“ odpověděla Vini ustaraně a na čele se jí objevila vráska. „To je nějaké divné. Podrž to, prosím,“ vložila Mikovi tajemnou chlupatou věc do ruky a rychle, ale pečlivě, uložila své nasbírané poklady do kufru Bobo-mobilu. „Chtěla bych se jít podívat za Bamhomúnem,“ řekla potom. Ani nečekala na Mikovu odpověď a vyrazila do lesa.

Cestou se ale ještě neudržela a utrhla si čerstvě vykvetlou svitli, která neměla tradičně žlutou barvu, nýbrž jemně růžovou jako ranní červánky.

Mik ji rozladěně následoval. Takhle si jejich víkendový výlet nepředstavoval. Chtěl prostě odpočívat, ne se někam zase honit. Když ale dorazili k Bamhomúnově jeskyni, pochopil, že Vini měla správné tušení. Něco bylo špatně.

Rostliny kolem jeskyně jako by úplně zdivočely. Všude se plazily šlahouny plné nepřátelských trnů. Proplétaly se skrz houštinu neprostupných keřů a na tom všem se zachytávalo to podivné bílé chmýří.

Tam, kde žil Bamhomún, mělo vše kvést a těšit se dobremu zdraví. Tohle bylo zlověstné znamení.

„Miku, bojím se, že Bamhomún je pryč,“ řekla Vini pomalu.

Nechtěla ani pomyslet, co všechno by jeho zmizení mohlo způsobit. V duchu jí vyvstal obraz zkázy postupující krajem: Půda zčernalá, rostliny zdivočelé úplně mimo kontrolu, města zahlcená útočným plevellem, vše se pomalu rozpadalo a jako výsledek jen neúrodná a nehostinná země. To vše pramenící z místa, kde zrovna stáli, jako temná vlna pohlcující vše dobré.

„Musíme ho najít,“ pochopil Mik.

Vini bez jediného dalšího slova přistoupila k bujným výhonkům a začala si kopáním prorážet cestu do jeskyně.

Za clonou rostlin se otevřel mělký vstup. Slabé světlo, které se dokázalo prodrat skrz houštinu u vchodu, vytvarovalo kamenný oblouk plný nepravidelných oblých výčnělků. Na nich polehávaly ostrůvky mechu, jakoby je umístil někdo s vytříbeným vkusem. I zde se povalovaly podivné bílé chomáčky. Ležely na zemi a ulpívaly na mechu.

Vini se ohlédla po Mikovi. „Myslím, že bychom měli následovat to chmýří,“ řekla. „Nevím, co znamená, ale tuším, že je důležité.“

Mik nepřítomně přikývl, zatímco se rozhlížel kolem sebe. Stát v Bamhomúnově jeskyni pro něj byl vzrušující zážitek. Cítil hlubokou úctu a pokoru. Uvědomoval si, že má výjimečnou příležitost prozkoumat tajemný a posvátný prostor, do něhož se jinak nesmělo vstoupit.

Jeho nábožné zírání však nemělo trvat dlouho. Vini už pokračovala dál, hlouběji. Tam, kde se černala tma průchodu do nitra skály.

Tváří v tvář temnému otvoru si uvědomila, že nemá baterku, a na chvilku zaváhala. Pak ji ale na noze pošimral list květiny, kterou pořád držela v ruce. No ano, má přece svitli! Svítle začíná v přírodě svítit, když padne rosa. Doma se tedy používá tak, že se pokropí vodou. Kde tady ale vzít vodu? Vini se rozhlédla kolem sebe. Kromě kamene a mechu zde nic nebylo. Mech. Jistě, mech přece zadržuje vlhkost! Odloupila tedy kousek zeleného chlupatého porostu a jemně jím potřela květy rostliny. Ty se mihotavě rozsvítily svým červánkovým světlem.

Vini s Mikem zvědavě nahlédli do tmavých útrob před sebou. Svit rostliny nepojal celý prostor, ale dával tušit dlouhou širokou chodbu vedoucí bůhví kam. Kamarádi mírně zaváhali, jako by se beze slov ptali jeden druhého, zda dělají správnou věc.

Stěny tunelu se skládaly z obřích úlomků skály. Měly ostré hrany a spoustu vrásek jako vetchá stařena. I podlahu tvořily velké balvany. Vini s Mikem proto museli postupovat velice opatrně a pomalu. Růžové světlo jejich rostlinné lampičky nedosahovalo moc daleko a prohlubovalo stíny, které se strašidelně mihotaly na kamenných plochách.

V životě se neocitli na místě podobném tomuto.
Působilo tak nějak prastaře a tajemně.

„Vůbec bych se nedivil, kdyby se Bamhomún zrodil
v téhle jeskyni,“ pronesl Mik a připadal si při těch
slozech trochu hloupě. Zároveň jim však věřil.

„To nevím,“ odvětila Vini rozechvěle, „jenže cítím, že sem nepatříme. Jako bychom se hnali někam, kde nemáme co dělat. Musíme ale přece Bamhomúna najít...“

Vysoko zdviženou rukou svítila po prostoru, v němž se zjevilo i čiré podzemní jezírko. Jak přestala koukat pod nohy, zakopla a upadla.

Svítle jí vylétla z ruky a její světlo trošku potemnělo. Prudký pohyb zároveň poplašil něco schovaného mezi spárami skály.

Ozval se cvakot stovky miniaturních mechanických strojků a Vini s Mikem zahalil mrak hmyzích křídel.

Oba si s leknutím zakryli hlavy pažemi, aby je hejno nepoškrábalo. Kroužilo kolem nich, bilo je po celém těle a temně hučelo. Trvalo dlouho, než se divoké víření uklidnilo a hmyz se zase postupně usadil.

Zrychleně oddechující Mik zvedl uhasínající svítli a opatrně si zblízka prohlédl tvory, kteří si teď posedali na hladinu podzemního jezírka. Najednou spočívali klidně a nehybně, jakoby nic. Byly to můry s nezvyklou kresbou na křídlech. Obyčejné můry a oni se jich tolik polekali...

„Miku, asi vidím konec jeskyně,“ oddechla si Vini. Mik se za ní otočil, odhodil rostlinu a pak se vydali vstříc pruhu denního světla.